

net laa mig paa Sinde, var at udtale mit Ønske om, at man kunde lade det bero ved 2 Instanser, altsaa Skibsinspektørens Afgjørelse og Prøvelsen af denne ved en Besigtelseskommission. Men nu har jeg idag af den høitærede Ordfører hørt, at dette Spørgsmaal allerede har været under Overveielse i Udvalget, saa det er vel noget unyttigt at tale derom; men jeg vil dog tillade mig at henstille, om der ikke i selve Bestaffenheden af det Syn, der skal finde Sted, vilde ligge en god Grund til ikke at have mere end 2 Instanser med Hensyn til Synet. Det Skjøn, som skal afgives først af Skibsinspektøren, gaar ud paa, at Reisen ikke kan gaa for sig uden øiensynlig Fare for Menneskeliv, hvilket ailsaa er det, der skal være Gjenstand for Skjønet. Det forekommer mig, at det ikke vilde være for Meget at forlange, at naar Skibsinspektøren har afgivet dette Skjøn, og det er prøvet og erkjendt for godt af de 2 eller flere Mænd, som man kunde tage ind i en Besigtelseskommission, saa maa Sagen dermed være tilende. Som jeg nævnte før, er jo Lidskabet af stor Værdi; det vil jo være en stor Binding for alle dem, hvem dette Ophold kommer til at gaa ud over, at denne Sag bliver afgjort saa hurtigt som muligt, og Forholdet, der skal afgjøres, synes i og for sig at være meget simpelt. Der er ligeledes en anden Betragtning, som gjør sig gjældende med Hensyn til dette Forhold, og det er, at hvis dette Skjøn, som jo kan medføre et overordentligt stort Tab enten for Statskassen, eller vedkommer Eier, Rheder eller Skipper, skal afgjøres ved en overordnet Besigtelseskommission, saa maa der træffes Foranstaltninger til, at Skibet kan vedblive at være i nysagtig den samme Tilstand, som da Kommissionens Skjøn fandt Sted. Ellers kunne jo baade Statskassen og Andre blive i høi Grad forurettede. Befindes Skibet f. Ex. at have en Sækkage, som man skjønner bør forhindre det fra at seile, og det maasse ligge i flere Dage uden noget Opsyn, tror jeg, at der let kan tilveiebringes en Rettelse af den Mangel, som saaledes er bleven funden baade af Skibsinspektøren og Besigtelseskommissionen, og som, naar den overordnede Kommission kommer tilstede, befindes ikke at være tilstede. Jeg nævner det ikke som Noget, der vil ske i Almindelighed — dertil tror jeg mine Medmennesker altfor godt —; men jeg har ikke saa ganske kort Erfaring i hvad der kan foregaa netop ligeoverfor disse Skibsbesigtigelses. Der foregaaar Meget, med Hensyn til hvilket man ikke kan forstaa, at et bestemt Forhold har været tilstede den ene Dag, som saa den følgende Dag er ganske forandret, idet det f. Ex. omfider er blevet opløst, at der har været f. Ex. nogle Skodder, som have kunnet skubbes tilside, uden at man har kunnet vide af det, og der derved hemmeligen har kunnet brydes paa Mangelen, kort sagt, den Tilstand, hvori Skibet var for 3 Dage siden, befindes nu ikke at være tilstede, og da vil jo det

Skjøn, som er afgivet af Skibsinspektøren og Besigtelseskommissionen, let af den overordnede Besigtelseskommission kunne siges at være ubegrundet, hvorved der vil kunne paaføres Statskassen et betydeligt Tab. Skulle derfor slike Opsættelser ske, skal dette Overfyn finde Sted, forekommer det mig, at det vilde være forsigtigt, at der i saa Fald blev truffet Foranstaltninger til, at Skibet formelig blev lagt under Beslag i den Tid, der laa imellem disse 2 Besigtelsesforretninger; men jeg tror virkelig ikke, at det er i Rogens Interesse at have disse tre Instanser i dette Forhold. Jeg tror, at det vilde være i Alles Interesse, om man indskrænkede sig til to, Skibsinspektøren og Besigtelseskommissionen, og der skal jeg naturligvis med Glæde modtage den Tanke, som blev nævnt af den ærede Ordfører, at man i saa Tilfælde kunde sammensætte Besigtelseskommissionen noget fyldigere, give et større Antal Medlemmer Sæde i den. Jeg tror, at det vilde være det Heldigste for alle Parter, om man slog sig til No. dermed. — I § 11 forekommer der et Udtryk, som jeg maatte maatte tillade mig at dvæle et Øieblik ved. Der staar nemlig: „Frigives Skibet, uden at dette Ansvar paalægges Statskassen, afgjør Kommissionen, om de med Forretningen forbundne Udgifter skulle falde „det Offentlige“ eller Skibet til Byrde.“ Jeg forstaaar dette Ord: det Offentlige saaledes som det bruges i Retsfager med Hensyn til Omkostningernes Udrebelse, nemlig, at det er Kommunens Kasse, at det er Kjøbstædernes i Amtet, forsaavidt Besigtigelsen finder Sted i Kjøbstæderne, og udenfor Kjøbstæderne Amtsrepartitionsfonden, som da kommer til at bære denne Udgift. Hvis dette er en rigtig Opsættelse, forekommer det mig, at det vilde være urigtigt at lægge denne Byrde paa Kommunen. Det forekommer mig, at det vilde være rettere, at ogsaa Statskassen i dette Tilfælde bærer Udgifterne. Her er der jo Spørgsmaal om noget mindre Udgifter end dem, der er Tale om i det foregaaende Stykke af Paragrafen, og har man derfor villet paalægge Statskassen Udgiften i det ene Tilfælde, forekommer det mig rimeligt ogsaa at gjøre det i det andet Tilfælde; forsaavidt min Opsættelse er den rigtige, nemlig, at der ved „det Offentlige“ forstås Kommunen, saa forekommer denne Bestemmelse mig ikke at være billig eller ganske retfærdig. — Det Underændringsforslag, som det meget ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (S. Hansen) har stillet, tiltaler mig særdeles meget. Jeg tror, som han meget rigtig bemærkede, at det vilde være overordentlig nyttigt for Alle, som skulle foretage dette Syn, at de have for Die, hvad det her gjælder om, og at de have Begreb om, hvad de Udgifter ere, som paabyrdes enten den Ene eller den Anden ved, at Skibet stoppes eller ved at det ikke gives fri. Det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt, at man havde den Bestemmelse, som er saa tydelig og klar, at den ogsaa i den